

LBRIS

We know
books

Monica Dimitriu

Cadavrul din grădină

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Capitolul 1

Pe un deal retras, într-un cartier rezidențial al orașelului Șomcuta Mare, unde nici câinii vagabonzi n-au cutezat să urce, fie din instinct, fie dintr-un soi de respect social, se profila o casă etajată, flancată de balcoane generoase, privind lumea prin ferestrele largi, cu o politețe rezervată.

Iarna, hornurile răsuflau fum înmiresmat de lemn ars și cărbune încins iar, ocazional, scânteii jucăușe, dovedeau că imobilul nu era doar de fațadă.

Mărginită de tuia, aleea principală, curățată gospodărește de zăpadă, trasa singura cale de acces către reședința Dumitrescu, o familie având rădăcini adânci prin părțile locului. Curtea părea înghițită de colinele de omăt, modelate de vântul ușor amețit de aroma vinului din pivniță.

Nimic din toate acestea n-a prevestit țipătul care a sfâșiat tăcerea, năvălind prin geamul întredeschis al bucătăriei din cochetul imobil. Un țipăt scurt, erupt fără repetiție, dovada unei spontaneități firești și a unei delicate voci feminine.

– Sfinte Sisoie! Exact ce ne lipsea!

Glasul aparținea Mariei, stăpâna locuinței, și s-a răspândit ca un fulger sonor prin unghere nebănuite, deranjând umbre obișnuite, pesemne, să suporte tonalitățile imprevizibile ale doamnei.

Soțul, Titel, a năvălit în bucătărie, convins că hoții

dăduseră iama la cozonacii pentru Crăciun.

S-a oprit în prag, ținând aparatul de ras în mână, ca o armă letală... pe baterii. În dreptul chiuvetei ea fixa încruntată telefonul, iar pleoapa stângă i se zbătea nervos.

- Ce-ai pățit? Ce țipi așa?

- Vine Simona de Crăciun...

- Știam! Și unde-i problema? a întrebat-o, ridicând o sprânceană.

- Mă tot întrerupi! Îl aduce pe iubi-cel-nou. Să-l prezinte, că s-au logodit.

Bărbatul și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, examinându-și consoarta, ușor intrigat.

- Păi, procedează regulamentar, ca-n armată. Am educat-o bine, a rostit fără ezitare în glas.

- Ba deloc! De Crăciun vin Nuți, soră-mea, frate-tău Radu... Nu-i momentul de logodne acum.

- Dar după tine când s-o facă? După nuntă?

- Ascultă... S-a oprit brusc, strângând pleoapele ușor. Iar n-ai curea la pantaloni? Încă puțin și o să-i pierzi.

Impunând o tăcere dezaprobatoare, l-a așteptat să-și aranjeze ținuta.

- Spuneam, a reluat răbdătoare, că nu vom avea timp să ne ocupăm de el, fiind așa mulți.

- Nici nu trebuie. Fiind logodnicul numărul... cinci, parcă, avem deja experiență cum să-l cooptăm în familie. Fii încrezătoare. Niciunul n-a șters-o din prima zi.

Maria a abandonat mobilul pe bufet, uitându-se fugar pe geam. Ningea zdravăn, iar în curte, sprijinit de gard, bradul aștepta să fie cărat în casă.

Când s-a întors, Titel era tot acolo. Trecea silențios aparatul pe obraz, ținând capul înclinat într-o parte.

- Ai uitat ceva?

Oprindu-se din ocupație, el a coborât brațele.

- Nu. Tu ai uitat: lista de cumpărături.

Din buzunarul rochiei, ea a scos atunci o coală împăturită, fără grabă, și, lăsând-o pe mijlocul mesei, a bătut cu vârful unghiei peste ea.

- Vezi să n-o rătăcești cine știe pe unde, l-a avertizat, ridicând sprâncenele sugestiv.

Bărbatul a întins mâna după foaie, ținând-o la distanță de ochi. Expresia feței i-a devenit sumbră văzând pomelnicul de articole, scrise mărunt, unde veșnicile cerculețe, în loc de puncte, tronau semețe la loc de cinste.

Vechiul testament e lectură ușoară pe lângă ce-i aici, și-i nimic pe lângă alergătura prin oraș care mă așteaptă, a judecat în gând, având aerul unuia ce descoperise că Vechiul Testament ascundea capitole nepublicate.

Oftatul i s-a poticnit în gâtleej, apoi s-a retras la baie, purtând stridența tăcută a generalului martir, părăsit pe câmpul de luptă de bravii săi ostași, plecați să fure porumb prin lanurile dușmanilor.

Și-a lăsat trupul condus de picioarele lungi, dar fără cadența obișnuită, din cauza beteliei necooperante a pantalonilor, încăpățânată să dialogheze jovial, și la cel mai jos nivel, cu papucii.

În mintea Mariei s-a aprins beculețul de alarmă. Planul riguros al meniului sărbătorilor urma să sufere modificări. Nu mari, dar consistente. Nu multe, dar migăloase. Contaminată de agitație, a dat iama prin frigider.

Minute mai încolo, după ce Titel și-a anunțat plecarea, ea a zărit, pe geam, mașina lor ieșind din curte.

N-a pierdut timpul: și-a pus un șorț și, în mișcări precise, frământă un aluat din ingredientele aduse dinainte. Dintr-o cratiță de pe aragaz se revărsa aroma de vanilie, coajă de portocală și unt topit, un parfum ademenitor ce se suprapunea peste haosul organizat din bucătărie.

Prinsă în toiul gătitului, tresări când soneria de la poartă a răsunat ca alarma unui ceas băgat într-un butoi de lemn. Și-a spălat grăbită mâinile și ridicând perdeaua de la geam, s-a uitat în zare. N-a deslușit nimic. Mergând în holul de la intrare, vorbi în microfonul interfonului.

- Cine-i?

Glasul subțirel lăsa impresia că vine din nămeți.

- Colindătorii!

- Dragilor, reveniți mai târziu.

Fără ceremonie a întrerupt legătura și s-a întors la treburile ei.

- Copii nerăbdători, a murmurat încruntată, reluând frământatul energic.

Abia băgase tăvile în cuptor, când țârăitul a revenit.

- Acum ce mai e? a suspinat, deranjată. Să vezi că s-au întors puștii. Dacă nu le dau drumul, mă părăsc părinților. Și-apoi să te ții scandal.

- Da? a întrebat cu delicatețe forțată în interfon.

- Tot noi! Da' suntem mai mulți!

Din fundal răzbăteau chicote și clinchet de clopoței.

Asta e! N-am scăpare. Îi las să intre, dacă tot au venit, a judecat femeia.

Deschise poarta pietonală unei cete de copii, care a pătruns în curte înghesuindu-se unii în alții, ca vrăbiuțele la firmituri. Câțiva cărau pe umăr, trăistuțe brodate, lăsând vederii motive populare românești și simboluri de iarnă. Purtau fesuri în culori neon și haine

aduse din afară sau din malluri.

În timp ce cântau entuziaști, de răsuna toată curtea, femeia rămasă în prag, i-a numărat din ochi.

Cam mulți și n-am mărunt, iar dulciurile le aduce Titel, s-a necăjit în sine, încrucișându-și brațele peste piept.

Mirosul înțepător i-a împuns nările de cum a intrat în sanctuarul culinar, să caute în portmoneu bani pentru copii.

- Vai de zilele mele! a strigat, repezindu-se la cuptorul încins.

Deschizându-i ușa, a dat înapoi, tușind de la mirosul înecăcios. Trei tăvi cu prăjituri „bronzate-noir” se delectau în fumigații intense.

I-a venit să plângă.

Neîndrăznind să intre, un puști din ceată și-a vârât doar capul pe ușa bucătăriei, lăsându-și trupul ascuns după toc.

- Tanti mai colindăm? Phii, ce miroase a ars...

- Da, miroase! E... e atmosferă crocantă!

Mânioasă a închis butonul aragazului, apoi, grăbită, scoase bani din portmoneu și i-a îndesat copilului în palmă.

- I-ai și împărțiți-i frățeste.

- Mulțumim și Crăciun Fericit!

Băiatul s-a repezit spre ușa și de la o distanță sigură, a aruncat peste umăr:

- Tanti, chemați Moșu' cu extincătorul...

Și-a luat tălpașita pe scări și în curte, a răbufnit teatral:

- Mai că mă zbură! Da' ce vină am că nu și-o păzit copturile?

- Da' ceva ți-o dat, mă?

- Dat, dară. Dar dacă era nenea colonelul acasă,

primeam mai mult.

Tot discutând, au părăsit curtea, trântind poarta metalică în urma lor.

Prin geamul deschis, lăsat să se aerisească, Maria i-a auzit și, în vreme ce chinuia alt aluat, s-a adresat, încărcată de năduf, biscuiților din tavă, încă necopți:

– Copiii, ca și adulții, văd doar ce vor. Restul se coace în tăcere... ca și logodnele. Epic, nu alta!

Capitolul 2

În fiecare an, povestea „instalării” bradului se relua în nuanțe comic-alarmante. Titel-colonelul cioplea tulpina, dar, când să-l bage în casă, copacul se opintea prin crengile lui viguroase.

– Fir-ar să fie! Jur că anul viitor, nu mai iau așa „ciclop”!

Soția s-a înființat din sanctuarul bucătăriei, fluturând prosopul din mână, asemenea unui comandant sosit în fugă la armistițiu.

– Doamne iartă-mă, omule! Ce-l chinui așa?

– Eu sunt chinuitul! Nu vezi ce mastodont m-ai pus să iau?

– Lasă dracii! Stai ușor că-i rupi vârful...

S-au chinuit să-l vâre în casă, izbind crengile în draperiile catifelate, zgâlțâind cuierul și lovind dulapurile. Au bombănit colțurile ce le stăteau în cale și ușile, care parcă „anul trecut erau mai late”. Încordați, l-au cărat în sufragerie și l-au înfipt, cu chiu cu vai, în suportul metalic care scrâșnea din șuruburi. Mulțumit în postamentul său, copacul și-a răspândit imediat mirosul de lemn proaspăt și cetină în toată încăperea.

– Parole d’honneur! Jur pe globurile moșului, că la anu’, iau unul din plastic.

– În cazul ăsta, dragule, o să faci Crăciunul, singur. Eu plec în concediu.

¹ Parole d’honneur ! (Fr) – Pe cuvânt de onoare

Pe limba colonelului s-a conturat o nouă cicatrice. Altădată, ea spunea: „*Eu plec la mama...*”.

Și-a mușcat limba de atâtea ori, în ultimii ani, refuzând să-și contrazică nevasta ca să-și protejeze sănătatea minții și a ficatului, încât uitase motivul. Dar terapia funcționa, concluzionase soțul cu trecerea anilor.

Cu respirațiile întretăiate și crenguțe verzi atârând pe haine ca niște suveniruri forestiere, s-au prăbușit pe scaune, admirându-și opera.

Julit pe nas și părul vâlvoi, Titel arăta ca electrocutat de spiritul Crăciunului, care-i șifonase ținuta demnă.

– Gata! a pufnit Titel, roșu în obraji. De aici te descurci singură. Uite, pe masă: globurile, beteala și chestia aia de pus în vârf... dacă nu-i spartă.

– Instalația o pui tu. Măcar atât!

– „*Măcar*”? Spui de parcă am stat degeaba până acum!

– Nu-i adevărat, s-a apărat ea, dar am de gătit pentru o armată și...

Înainte să continue, telefonul de pe masă, le-a întrerupt tchinăriile conjugale.

Văzând numărul de pe ecran, Maria s-a destins, compunându-și o voce duioasă.

– Simona, dragă! Abia așteptam să-mi dai vești.

De pe scaun, soțul o urmărea tăcut, cum se învârtea în jurul mesei și în răstimpuri repeta:

– Serios?... Sigur?... Nu mai spune!...

La ultimul cuvânt, tatăl a nutrit speranța fragilă, că logodnicul-al-cincilea renunțase și fata venea singură acasă.

– Și tu ce-ai zis? a răzbătut dintr-o dată îngrijorarea din glasul mamei. Aha! Bravo, s-a entuziasmat apoi brusc. Da, normal, nu-ți fă probleme.

Și-a îndreptat rapid ochii spre Titel.

– E bine și el, stai liniștită. Ai grijă la drum... Promit. Te pup, pa, pa...

– Ei? a îndemnat-o, după terminarea convorbirii telefonice.

– Logodnicul! E un soi *special*. Nu tolerează glutenul. Ne-a rugat să-i gătim separat, ținând cont de intoleranță.

– Da' unde-i găsește, frate? a exclamat tatăl, ridicând mâinile exasperat. Primul se scobeia în nas, al doilea avea cercei în limbă, al treilea vorbea cu morții, al patrulea....

– Termină, dragă! Nu exagera, că nu ești de la SRI.

Dintr-un sertar, ea i-a scos un teanc de reclame strânse de la magazine și le-a așezat pe masă. Intrigat, Titel a venit lângă scaunul ei.

– Nu ziceai că ai treabă? De moțat copacul când te apuci?

– Caut produse pentru alesul Simonei, i-a replicat, fără să-și ridice ochii dintre pagini.

– Atunci dă-mi și mie câteva numere. Merge mai repede în doi.

Cu markere în mână și ochelari pe nas, au răsfoit paginile, în exclamații uimite legate de prețuri. Bărbatul și-a atins absent o cicatrice veche de pe un deget.

– O boală de duzină n-a găsit și iubi-lui-fii-ta?! Uite și tu! Până și promoțiile îți golesc buzunarul din prima!

Când era vorba de reușitele fiicei lor, străluciau amândoi de mândrie, ca becurile la galele teatrale. Titel se umfla în pene, amintind doct de principiile educaționale insuflăte, întotdeauna echilibrate și valoroase. Dar când Simona scotea la iveală idei trăsnete sau planuri care miroseau a eșec, el ofta teatral, și reproșa: „*E fie-ta, toată. Eu n-am fost așa niciodată.*”

Responsabilitatea se volatiliza ca aburul, lăsând în urmă doar moștenirea genetică maternă și un aer de nevinovăție paternă.

Maria și-a ridicat pleoapele de pe ochii cenușii-verzui spre el.

– Și ce propui?

– Apă de la fântâna vecinului pe post de supă dietetică.

Preț de o secundă s-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs.

– Și de Revelion, a ridicat el miza, răbdări prăjite în sirop de dude.

Râsul a continuat și liniștindu-se, s-a aplecat concentrată peste o coală de hârtie să noteze. Scria de zor, iar colonelul a spionat-o fără să clipească.

– Taie numărul doi! E penibil de scump, a observat el.

Și-a luat grăbită ochelarii de pe nas și s-a uitat iritată la el.

– Omul vine prima oară în casa noastră. Ce vrei? Să spună că suntem calici?

– Iar te apucă *snoblețurile* tale? Vezi că până la pensia următoare...

– Simona vine rar! Să nu te aud!

– Vine, vine. Ca sezonierii...

Când s-a uitat mai atent, Titel i-a zărit ticul pleoapei, semnalul de cod roșu. Ursuz, și-a pregătit evacuarea, ridicându-se de pe scaun. Lângă ușă, a binevoit s-o anunțe, luându-și o mină încărcată de importanță.

– Mă retrag pe poziții dinainte stabilite. Duc ziarele vechi în pod.

– Bine faci. În locul tău, aș renunța la abonament. Numai fraierii mai cred în presa scrisă, dar pentru

curățat zarzavatul sunt foarte bune, așa că lasă-mi câteva la îndemână.

– Ești total apolitică!

Și-a aplecat puțin capul ca să-l privească peste rama ochelarilor de pe coama nasului.

– Și de când te deranjează asta?

– Trebuie să știi încotro se îndreaptă lumea. Să iei atitudine...

Abținându-se să râdă, ca să-i dea satisfacția că e convingător, Maria l-a lăsat să plece țanțoș și demn, lipăind ritmic în papucii brodați cu Moș Crăciun pe vârfuri.

Chicotind, cuprinsă de bucuria secretă a sărbătorilor, ea a subliniat în catalog, un produs fără gluten, fără condimente și, cel mai probabil fără gust.